

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/478**z dnia 11 marca 2015 r.****w sprawie wspólnych reguł przywozu****(tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach.
- (3) Wspólnota Europejska zawarła Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu („WTO”). Załącznik 1 A do tego porozumienia zawiera między innymi Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu 1994 („GATT 1994”) oraz Porozumienie w sprawie środków ochronnych.
- (4) Porozumienie w sprawie środków ochronnych spełnia zadanie wyjaśnienia i wzmocnienia wymogów GATT 1994, w szczególności określonych w art. XIX. Porozumienie to zobowiązuje do eliminacji środków ochronnych, które omijają te wymogi, takich jak dobrowolne ograniczenie wywozu, uzgodnienia porządkujące handel i inne podobne uzgodnienia dotyczące przywozu lub wywozu.
- (5) Porozumienie w sprawie środków ochronnych obejmuje także produkty sektora węgla i stali. Wspólne reguły przywozu, w szczególności odnoszące się do środków ochronnych, dotyczą zatem również tych produktów, bez uszczerbku dla ewentualnych środków przewidujących stosowanie porozumienia dotyczącego w szczególności produktów sektora węgla i stali.
- (6) Produkty włókiennicze objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 517/94 ⁽⁵⁾ podlegają szczególnemu traktowaniu na poziomie Unii i międzynarodowym. Produkty te powinny zatem zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (7) Komisja powinna być informowana przez państwa członkowskie o wszelkich zagrożeniach wynikających z tendencji przywozowych, które mogłyby wymagać nadzoru unijnego lub zastosowania środków ochronnych.
- (8) W takich przypadkach Komisja powinna badać zasady i warunki, na jakich dokonuje się przywozu, tendencje przywozowe, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz, w razie konieczności, środki, które mają być zastosowane.
- (9) W przypadku zastosowania uprzedniego nadzoru unijnego dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu powinno być uzależnione od przedstawienia dokumentu nadzoru spełniającego jednolite kryteria. Dokument taki powinien być, na zwykły wniosek importera, wystawiany przez organy państw członkowskich w określonym terminie, jednak bez przyznawania importerowi w wyniku tego prawa do przywozu. Dlatego też dokument nadzoru powinien być ważny tylko w okresie, w którym reguły przywozu pozostają niezmienione.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lutego 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 2 marca 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik II.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 517/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczególnymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu (Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 1).

- (10) Państwa członkowskie i Komisja powinny dokonywać, w możliwie najpełniejszym zakresie, wymiany informacji wynikających z nadzoru unijnego.
- (11) Zadaniem Komisji jest przyjęcie środków ochronnych uzasadnionych interesami Unii. Interesy te powinny być traktowane całościowo i powinny obejmować w szczególności interesy unijnych producentów, użytkowników i konsumentów.
- (12) Zastosowanie środków ochronnych przeciwko państwu członkowi WTO może być rozważane jedynie w przypadku, gdy przywóz danego produktu do Unii został na tyle znacząco zwiększony oraz został dokonany na takich zasadach i warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody producentom unijnym wytwarzającym produkty podobne lub bezpośrednio konkurujące, chyba że zobowiązania międzynarodowe pozwalają na odstępstwo od tej reguły.
- (13) Terminy: „poważna szkoda”, „zagrożenie poważną szkodą” oraz „producenci unijni” powinny zostać zdefiniowane, a kryteria ustalania szkody powinny zostać wyraźnie określone.
- (14) Zastosowanie jakiegokolwiek środka ochronnego powinno być poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym, z zastrzeżeniem, że w pilnych przypadkach Komisja może zastosować środki tymczasowe.
- (15) Powinny istnieć szczegółowe przepisy w sprawie wszczynania postępowań wyjaśniających, wymaganych inspekcji i kontroli, dostępu przez państwa wywozu oraz zainteresowane strony do zebranych informacji, wysłuchiwanie stron oraz zapewnienia możliwości przedstawienia stanowiska przez strony.
- (16) Przepisy w sprawie postępowań wyjaśniających ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie naruszają przepisów Unii lub krajowych dotyczących tajemnicy zawodowej.
- (17) Niezbędne jest także określenie terminów wszczynania postępowań wyjaśniających oraz ustalania, czy środki są odpowiednie, z myślą o zapewnieniu szybkiego dokonania takich ustaleń, w celu zwiększenia pewności prawa dla podmiotów gospodarczych.
- (18) W przypadkach gdy środki ochronne przyjmują postać kontyngentu, wielkość kontyngentu powinna zostać co do zasady ustalona na poziomie nie niższym niż średnia wielkość przywozu w reprezentatywnym okresie obejmującym co najmniej trzy lata.
- (19) W przypadkach gdy kontyngent jest rozdzielany między państwa będące dostawcami, wielkość kontyngentu dla każdego państwa może być ustalona na mocy umowy z takim państwem lub poprzez odniesienie do poziomu przywozu w reprezentatywnym okresie. Niemniej możliwe powinno być odstępstwo od tych reguł, w przypadku wystąpienia poważnej szkody oraz nieproporcjonalnego wzrostu przywozu, pod warunkiem że przeprowadzone zostaną odpowiednie konsultacje pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO.
- (20) Należy określić maksymalny czas obowiązywania środków ochronnych oraz szczegółowe przepisy dotyczące przedłużania obowiązywania, stopniowej liberalizacji oraz przeglądu takich środków.
- (21) Należy określić okoliczności, w których produkty pochodzące z państwa rozwijającego się, będącego członkiem WTO, mają być wyłączone z zakresu stosowania środków ochronnych.
- (22) Nadzór lub środki ochronne ograniczone do jednego lub kilku regionów Unii mogą okazać się bardziej skuteczne niż środki stosowane w całej Unii. Jednakże takie środki powinny być dozwolone tylko wyjątkowo oraz gdy nie ma dla nich alternatywy. Niezbędne jest zapewnienie, aby środki te były tymczasowe oraz powodowały możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (23) Dla uzyskania jednolitości reguł przywozu formalności, których dopełnić mają importerzy, powinny być proste oraz jednakowe niezależnie od miejsca, w którym produkty przechodzą odprawę celną. W tym celu pożądane jest, aby wszystkie formalności dokonywane były na podstawie formularza odpowiadającego wzorowi załączonemu do niniejszego rozporządzenia.
- (24) Dokumenty nadzoru wystawione w związku ze unijnymi środkami nadzoru powinny być ważne w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego ich wystawienia.
- (25) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych oraz wprowadzania uprzednich środków nadzoru. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (26) W przypadku przyjmowania środków nadzoru i środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania ostatecznych środków ochronnych. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu produktów pochodzących z państw trzecich, z wyjątkiem:
 - a) produktów włókienniczych podlegających szczególnym regułom przywozu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 517/94;
 - b) produktów pochodzących z niektórych państw trzecich wymienionych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 625/2009⁽¹⁾.
2. Produkty, o których mowa w ust. 1, mogą być swobodnie przywożone do Unii oraz, bez uszczerbku dla środków ochronnych, które mogą być podjęte na mocy rozdziału V, nie podlegają odpowiednio żadnym ograniczeniom ilościowym.

ROZDZIAŁ II

UNIJNA PROCEDURA POWIADAMIANIA I KONSULTACJI

Artykuł 2

Jeżeli tendencje przywozu mogą wskazywać potrzebę zastosowania nadzoru lub środka ochronnego, państwa członkowskie powiadamiają o tym Komisję. Informacja ta zawiera dostępne dowody określone na podstawie kryteriów przewidzianych w art. 9. Komisja bezzwłocznie przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

Artykuł 3

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Środków Ochronnych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z jego art. 5.
5. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 stosuje się procedurę pisemną, aby zdecydować o przyjęciu ostatecznych środków zgodnie z art. 16 niniejszego rozporządzenia, procedura ta zostaje zakończona bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to większość członków Komitetu określona w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których Komitet omawiał projekt środka, procedura ta zostaje zakończona bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to zwykła większość członków Komitetu. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których Komitet nie omawiał projektu środka, procedura ta zostaje zakończona bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to przynajmniej jedna czwarta członków Komitetu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych krajów trzecich (Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1).

ROZDZIAŁ III

UNIJNE POSTĘPOWANIE WYJAŚNIAJĄCE

Artykuł 4

1. Bez uszczerbku dla art. 7 unijne postępowanie wyjaśniające wszczyna się przed zastosowaniem każdego środka ochronnego.
2. Postępowanie wyjaśniające ma na celu ustalenie, w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 9, czy przywóz danego produktu powoduje lub zagraża spowodowaniem poważnej szkody dla producentów unijnych.
3. Stosuje się następujące definicje:
 - a) „poważna szkoda” oznacza ogólne istotne pogorszenie sytuacji producentów unijnych;
 - b) „groźba poważnej szkody” oznacza poważną szkodę, której wystąpienie jest wyraźnie nieuchronne;
 - c) „producenci unijni” oznaczają wszystkich producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych, działających na terytorium Unii, jak również producentów, których łączna produkcja produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych stanowi znaczącą część całkowitej unijnej produkcji tych produktów.

Artykuł 5

1. Jeżeli Komisja stwierdza, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zawiadomienie takie:
 - a) zawiera streszczenie otrzymanej informacji oraz wzywa do przekazywania Komisji wszelkich istotnych informacji;
 - b) określa termin, do którego zainteresowane strony mogą przedstawiać swoje opinie na piśmie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w postępowaniu wyjaśniającym;
 - c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodne z ust. 4.

Komisja wszczyna postępowanie wyjaśniające, działając we współpracy z państwami członkowskimi.

O swojej analizie tych informacji Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w terminie 21 dni od daty otrzymania informacji.

2. Komisja zbiera informacje, które uzna za niezbędne, oraz w przypadkach uznanych przez nią za uzasadnione, stara się, po poinformowaniu państw członkowskich, sprawdzić uzyskane informacje u importerów, przedsiębiorców, przedstawicieli, producentów, w zrzeszeniach i organizacjach handlowych.

Przy wykonywaniu tego zadania Komisję wspierają urzędnicy państwa członkowskiego, na terytorium którego informacje są sprawdzane, o ile zażąda tego dane państwo członkowskie.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek i zgodnie z określonymi przez nią procedurami, posiadane przez nie informacje dotyczące rozwoju rynku produktów objętych postępowaniem wyjaśniającym.
4. Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w ust. 1 akapit pierwszy, oraz przedstawiciele państwa wywozu mogą, na pisemny wniosek, uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z postępowaniem wyjaśniającym, inne niż informacje zawarte w dokumentach wewnętrznych przygotowanych przez organy Unii lub państw członkowskich, pod warunkiem że informacje te są istotne dla sprawy i nie są poufne w rozumieniu art. 8 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w postępowaniu wyjaśniającym.

Zgłoszący się, zainteresowane strony mogą przedstawić Komisji swoje stanowisko w sprawie wymienionych informacji. Opinie te mogą zostać uwzględnione, jeżeli są poparte wystarczającymi dowodami.

5. Komisja może wysłuchać zainteresowane strony. Wysłuchanie stron musi być przeprowadzone w przypadku, gdy złożyły one pisemny wniosek w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik postępowania wyjaśniającego rzeczywiście może wpłynąć na ich sytuację oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

6. Jeżeli informacje nie są dostarczone w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu lub określonych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub gdy postępowanie wyjaśniające napotkało poważne przeszkody, ustaleń można dokonywać na podstawie dostępnych faktów. Gdy Komisja stwierdza, że któraś z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, nie uwzględnia ona takich informacji i opiera się na dostępnych faktach.

7. Jeżeli Komisja stwierdza, że nie ma wystarczających dowodów, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania wyjaśniającego, informuje ona państwa członkowskie o swojej decyzji w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania od nich informacji.

Artykuł 6

1. Kończąc postępowanie wyjaśniające, Komisja przedstawia Komitetowi sprawozdanie o jego wynikach.
2. Jeżeli w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego Komisja uzna, że zastosowanie unijnego nadzoru lub środków ochronnych nie jest konieczne, postępowanie wyjaśniające zostaje zakończone w ciągu jednego miesiąca. Komisja kończy postępowanie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 3 ust. 2.
3. Jeżeli Komisja uzna, że zastosowanie unijnego nadzoru lub środków ochronnych jest konieczne, podejmuje ona niezbędne decyzje zgodnie z rozdziałami IV i V, nie później niż w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W wyjątkowych okolicznościach termin ten może ulec przedłużeniu o maksymalnie dwa miesiące; w takim przypadku Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podając przedłużony termin oraz streszczenie powodów tego przedłużenia.

Artykuł 7

1. Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają możliwości wprowadzenia, w dowolnym momencie, środków nadzoru zgodnie z art. 10–14 lub tymczasowych środków ochronnych zgodnie z art. 15, 16 i 17.

Tymczasowe środki ochronne są stosowane:

- a) w okolicznościach krytycznych wymagających podjęcia natychmiastowych działań, gdyż opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia; oraz
- b) gdy wstępne rozpoznanie dostarcza oczywistych dowodów, że zwiększony przywóz spowoduje lub grozi spowodowaniem poważnej szkody.

Okres stosowania takich środków nie może przekroczyć 200 dni.

2. Tymczasowe środki ochronne przybierają formę podwyższenia poziomu istniejących opłat celnych, niezależnie od tego, czy opłaty te wynoszą zero, czy więcej, jeżeli działanie takie może zapobiec poważnej szkodzi lub ją naprawić.
3. Komisja podejmuje niezwłocznie wszelkie środki wyjaśniające, jakie są jeszcze konieczne.
4. Jeżeli środki tymczasowe zostaną uchylone z powodu niewystąpienia poważnej szkody lub niewystąpienia groźby jej powstania, opłaty celne pobrane w wyniku wprowadzenia środków tymczasowych zostają zwrócone tak szybko, jak to możliwe. Stosuje się wówczas procedurę określoną w art. 235 i następnych rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾.

Artykuł 8

1. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są tylko do celów, dla których zostały zebrane.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

2. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie ujawnią żadnych informacji o poufnym charakterze uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia lub jakichkolwiek informacji dostarczonych z zastrzeżeniem poufności bez uzyskania wyraźnej zgody osoby, która tych informacji udzieliła.

3. Każdy wniosek o zastrzeżenie poufności określa, z jakich powodów informacja jest poufna.

Jednakże jeżeli okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony, a osoba udzielająca informacji nie wyraża zgody na ich upublicznienie ani nie zezwala na ujawnienie tych informacji w zarysie lub streszczeniu, informacji tych można nie uwzględniać.

4. Informacja jest uważana za poufną w każdym przypadku, gdy jej ujawnienie może wyrzucić poważny negatywny wpływ na sytuację osoby, która dostarczyła takich informacji, lub na źródło tych informacji.

5. Ust. 1–4 nie wykluczają możliwości powołania się przez organy Unii na informacje ogólne oraz, w szczególności, na powody, na których oparto decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 9

1. Tendencje przywozowe, warunki ich kształtowania, a także poważne szkody dla producentów unijnych lub groźby ich wystąpienia wynikające z takich przywozów są badane przy uwzględnieniu w szczególności następujących czynników:

- a) wielkość przywozu, w szczególności, gdy nastąpiło znaczące jego zwiększenie w liczbach bezwzględnych lub w porównaniu do poziomu produkcji lub konsumpcji w Unii;
- b) ceny importowe, w szczególności, gdy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe w porównaniu z cenami produktów podobnych w Unii;
- c) wynikający z powyższych czynników wpływ na producentów unijnych, wskazywany przez zmiany takich czynników gospodarczych, jak:
 - produkcja,
 - stopień wykorzystania mocy produkcyjnych,
 - zapasy,
 - sprzedaż,
 - udział w rynku,
 - ceny (to znaczy obniżenie cen lub zapobieżenie wzrostowi cen, który nastąpiłby w normalnych warunkach),
 - zyski,
 - stopa zwrotu z inwestycji,
 - przepływ środków pieniężnych,
 - zatrudnienie;
- d) czynniki inne niż tendencje w przywozie, które powodują lub mogą powodować szkodę dla danych producentów unijnych.

2. W przypadku domniemanej groźby poważnej szkody Komisja bada również, czy jest jednoznacznie przewidywalne, że dana sytuacja rzeczywiście może doprowadzić do poważnej szkody.

W tym przypadku można wziąć pod uwagę następujące czynniki:

- a) stopień wzrostu wywozu do Unii;
- b) potencjał wywozowy państwa pochodzenia produktów lub państwa wywozu, w chwili obecnej oraz w najbliższej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że potencjał ten zostanie wykorzystany do wywozu do Unii.

ROZDZIAŁ IV

NADZÓR

Artykuł 10

1. Jeżeli tendencja w przywozie produktu pochodzącego z państwa trzeciego objętego niniejszym rozporządzeniem grozi spowodowaniem szkody dla producentów unijnych oraz jeżeli wymagają tego interesy Unii, przywóz tego produktu może zostać poddany, odpowiednio:

- a) następczemu nadzorowi unijnemu, zgodnie z przepisami zawartymi w decyzji, o której mowa w ust. 2;
- b) uprzedniemu nadzorowi unijnemu prowadzonemu zgodnie z art. 11.

2. Decyzja o zastosowaniu nadzoru jest podejmowana przez Komisję w drodze aktu wykonawczego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 3 ust. 2.

3. Środki nadzoru mają ograniczony okres obowiązywania. O ile nie przewidziano inaczej, środki te wygasają z końcem drugiego okresu sześciomiesięcznego następującego po sześciu miesiącach, w których środki zostały wprowadzone.

Artykuł 11

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi unijnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez państwa członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego.

2. Dokument nadzoru wystawia się na formularzu odpowiadającym wzorowi w załączniku I.

Z wyjątkiem przypadku, gdy decyzja w sprawie wprowadzenia nadzoru stanowi inaczej, wniosek importera o wydanie dokumentów nadzoru zawiera jedynie, co następuje:

- a) pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres wnioskodawcy (włącznie z numerami telefonu i telefaksu oraz numerem umożliwiającym identyfikację wnioskodawcy przez właściwy organ krajowy) oraz numer identyfikacyjny VAT, jeżeli importer jest płatnikiem VAT;
- b) tam, gdzie stosowne, pełną nazwę (nazwisko) i dokładny adres zgłaszającego lub przedstawiciela wyznaczonego przez wnioskodawcę (włącznie z numerami telefonu i telefaksu);
- c) opis towarów z podaniem:
 - ich nazwy handlowej,
 - odpowiadającego im kodu Nomenklatury scalonej,
 - ich miejsca pochodzenia i miejsca nadania;
- d) deklarowane ilości w kilogramach i, tam gdzie stosowne, w innych dodatkowych jednostkach miary (pary, sztuki itd.);
- e) wartość towarów, CIF na granicy Unii, w euro;
- f) następujące oświadczenie, z datą i podpisem wnioskodawcy oraz jego nazwiskiem wypisanym drukowanymi literami:
„Ja, niżej podpisany(-a), oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym wniosku są prawdziwe i podane w dobrej wierze oraz że moje przedsiębiorstwo ma siedzibę w Unii.”.

3. Dokument nadzoru ważny jest w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego wystawienia.

4. Okoliczność, że cena jednostkowa transakcji przekracza cenę wskazaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 % lub łączna wartość bądź ilość produktów importowanych przekracza łączną wartość bądź ilość produktów określonych w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 %, nie wyłącza dopuszczenia danego produktu do swobodnego obrotu. Po wysłuchaniu opinii Komitetu oraz uwzględniając rodzaj produktów, a także inne szczególne cechy danych transakcji, Komisja może ustalić inny udział procentowy, który nie powinien jednak normalnie przekraczać 10 %.

5. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji. Takie dokumenty nadzoru nie mogą być w żadnym wypadku stosowane po upływie okresu, którego czas trwania określany jest jednocześnie z ustanowieniem nadzoru oraz z zastosowaniem tej samej procedury, co przy ustanawianiu nadzoru, z uwzględnieniem rodzaju produktów oraz innych szczególnych cech transakcji.
6. Jeżeli wymaga tego decyzja podjęta na podstawie art. 10, pochodzenie produktów objętych nadzorem unijnym musi być udowodnione świadectwem pochodzenia. Niniejszy ustęp nie narusza innych przepisów dotyczących przedstawiania takiego świadectwa.
7. Jeżeli w stosunku do produktu objętego uprzednim nadzorem unijnym stosowane są w państwie członkowskim regionalne środki ochronne, zezwolenie na przywóz przyznane przez to państwo członkowskie może zastąpić dokument nadzoru.
8. Dokumenty nadzoru i wyciągi z tych dokumentów sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których pierwszy nosi nazwę „oryginał dla wnioskodawcy”, jest oznaczony numerem 1 i jest wydawany wnioskodawcy, a drugi nosi nazwę „egzemplarz dla właściwego organu”, jest oznaczony numerem 2 i jest zachowywany przez organ wystawiający dokument. Właściwy organ może dołączać do egzemplarza nr 2 dodatkowe egzemplarze do celów administracyjnych.
9. Formularze drukuje się na białym papierze bezdrzewnym, przystosowanym do pisania i mającym gramaturę od 55 do 65 g/m². Formularze mają format 210 × 297 mm; odstęp między wierszami wynosi 4,24 mm (jedna szósta cala); należy dokładnie zachować układ formularzy. Obydwe strony egzemplarza nr 1, stanowiącego właściwy dokument nadzoru, dodatkowo mają wydrukowany w tle żółty wzór giloszowy, pozwalający na ujawnienie fałszerstwa dokonanego przy użyciu środków mechanicznych lub chemicznych.
10. Państwa członkowskie odpowiedzialne są za drukowanie formularzy. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć do tego celu drukarnie mające siedzibę na ich terytorium. W takim przypadku na każdym formularzu musi znaleźć się informacja o tej decyzji państwa członkowskiego. Na każdym formularzu znajduje się nazwa i adres drukarni lub znak umożliwiający jej identyfikację.

Artykuł 12

W przypadku gdy przywóz produktu nie został poddany uprzedniemu unijnemu nadzorowi, Komisja, zgodnie z art. 17, może wprowadzić nadzór ograniczony do przywozu do jednego lub kilku regionów Unii. Gdy Komisja postanawia wprowadzić nadzór, informuje o tym państwa członkowskie.

Artykuł 13

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi regionalnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu w danym regionie jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez dane państwo członkowskie, na wszystkie wnioskowane ilości oraz w ciągu najwyżej pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Dokumenty nadzoru można stosować jedynie w okresie, w którym uzgodnienia dotyczące przywozu pozostają zliberalizowane w odniesieniu do danych transakcji.

2. Zastosowanie ma art. 11 ust. 2.

Artykuł 14

1. W przypadku nadzoru unijnego lub regionalnego państwa członkowskie do dziesiątego dnia każdego miesiąca powiadamiają Komisję:

- a) w przypadku nadzoru uprzedniego, o szczegółowych danych dotyczących kwot pieniężnych (obliczanych na podstawie cen CIF) oraz o ilości towaru, w odniesieniu do którego wystawiono dokumenty nadzoru w okresie poprzedzającym;
- b) w każdym przypadku, o szczegółowych danych dotyczących przywozu dokonanego w okresie poprzedzającym okres, o którym mowa w lit. a).

Informacje dostarczone przez państwa członkowskie podawane są w podziale na produkty i państwa.

W tym samym czasie i z zastosowaniem tej samej procedury, co stosowana przy ustaleniach dotyczących nadzoru, mogą być ustanawiane także inne przepisy.

2. W przypadku gdy wymagają tego rodzaj produktu lub nadzwyczajne okoliczności, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, zmienić terminy składania tych informacji.

3. Komisja powiadamia odpowiednio państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI OCHRONNE

Artykuł 15

1. W przypadku gdy dany produkt jest przywożony do Unii w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na warunkach, które powodują lub mogą spowodować poważną szkodę dla producentów unijnych, Komisja może w celu zabezpieczenia interesów Unii, stanowiąc na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) ograniczyć termin ważności dokumentów nadzoru w rozumieniu art. 11, które mają być wystawione po wejściu w życie tego środka;
- b) zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie jego dopuszczenia do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom i ograniczeniom ustanawianym przez Komisję.

Środki, o których mowa w lit. a) i b), mają skutek natychmiastowy.

2. W odniesieniu do członków WTO środki, o których mowa w ust. 1, podejmowane są jedynie w przypadku, gdy spełnione są oba kryteria wskazane w akapicie pierwszym tego ustępu.

3. Przy ustanawianiu kontyngentu uwzględnia się w szczególności:

- a) celowość utrzymania, w możliwie największym zakresie, tradycyjnych strumieni handlu;
- b) ilość produktów wywożonych na mocy umów zawartych na zwykłych warunkach, przed wejściem w życie środka ochronnego w rozumieniu niniejszego rozdziału, jeżeli umowy takie zostały zgłoszone Komisji przez dane państwa członkowskie;
- c) potrzebę uniknięcia zagrożeń dla celu, który zakładano przy ustanawianiu kontyngentu.

Każdy kontyngent ustala się na poziomie nie niższym niż średni poziom przywozu w okresie trzech ostatnich reprezentatywnych lat, dla których dostępne są dane statystyczne, chyba że konieczne jest ustanowienie tego kontyngentu na innym poziomie w celu zapobieżenia poważnej szkodzie lub jej naprawienia.

4. W przypadkach, w których kontyngent jest rozdzielany między państwa będące dostawcami, podział kontyngentu można uzgadniać z tymi państwami, które mają istotny interes w dostarczaniu danych produktów na przywóz do Unii.

W przeciwnym razie kontyngent rozdzielany jest między państwa będące dostawcami, proporcjonalnie do ich udziału w przywozie danego produktu do Unii w poprzedzającym okresie reprezentatywnym, z uwzględnieniem wszelkich szczególnych czynników, które mogły lub mogą wpływać na handel tym produktem.

Pod warunkiem że wypełniane jest zobowiązanie Unii w zakresie prowadzenia konsultacji pod auspicjami Komitetu Środków Ochronnych WTO, Unia może jednak odstąpić od tej metody przydziału kontyngentu w przypadku wystąpienia poważnej szkody, gdy przywóz produktów pochodzących z jednego lub kilku państw dostawców zwiększył się nieproporcjonalnie w porównaniu z łącznym wzrostem przywozu danego produktu w poprzedzającym okresie reprezentatywnym.

5. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, stosowane są w odniesieniu do każdego produktu wprowadzanego do swobodnego obrotu po wejściu tych środków w życie. Zgodnie z art. 17 środki te mogą zostać ograniczone do jednego lub kilku regionów Unii.

Jednakże środki takie nie stanowią przeszkody dla dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów, które znajdują się już w drodze do Unii, pod warunkiem że miejsce przeznaczenia tych produktów nie może ulec zmianie oraz że produktom, które na mocy art. 10 i 11 mogą być wprowadzone do swobodnego obrotu tylko po przedstawieniu dokumentu nadzoru, taki dokument rzeczywiście towarzyszy.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o interwencję, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub – w sprawach pilnych – zgodnie z art. 3 ust. 4, podejmuje decyzję w terminie nieprzekraczającym pięciu dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku.

Artykuł 16

Gdy wymagają tego interesy Unii, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3, oraz z przepisami rozdziału III, może przyjąć odpowiednie środki zapobiegające przywozowi do Unii produktów w tak znacznie zwiększonych ilościach lub na takich warunkach, które powodują lub grożą spowodowaniem poważnej szkody dla unijnych producentów produktów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych.

Zastosowanie ma art. 15 ust. 2–5.

Artykuł 17

Jeżeli, przede wszystkim w oparciu o czynniki, o których mowa w art. 9, okaże się, że warunki ustanowione dla przyjęcia środków na podstawie art. 10 i 15 spełnione są w jednym lub kilku regionach Unii, Komisja, po rozważeniu alternatywnych rozwiązań, może w wyjątkowych przypadkach zezwolić na zastosowanie nadzoru lub środków ochronnych ograniczonych do danych regionów, jeżeli uważa ona, że zastosowanie takich środków na poziomie regionalnym jest bardziej odpowiednie niż środki stosowane w całej Unii.

Środki takie muszą być tymczasowe oraz w możliwie najmniejszym stopniu zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Środki są przyjmowane zgodnie z procedurami określonymi w art. 10 i 15.

Artykuł 18

Środków ochronnych nie można stosować wobec produktów pochodzących z państwa rozwijającego się będącego członkiem WTO, tak długo, jak udział tego państwa w przywozie danego produktu do Unii nie przekracza 3 %, pod warunkiem że państwa rozwijające się będące członkami WTO z indywidualnymi udziałami w przywozie mniejszymi niż 3 % nie przekraczają łącznie 9 % całkowitego przywozu danego produktu do Unii.

Artykuł 19

1. Okres stosowania środków ochronnych musi być ograniczony do czasu niezbędnego dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody oraz ułatwienia przystosowania się producentom unijnym. Okres ten, łącznie z czasem trwania środków tymczasowych, nie może przekraczać czterech lat.

2. Taki okres początkowy może być przedłużony, z wyjątkiem środków, o których mowa w art. 15 ust. 4 akapit trzeci, pod warunkiem ustalenia, że:

a) środek ochronny jest nadal niezbędny dla zapobieżenia lub naprawienia poważnej szkody;

b) istnieją dowody przystosowywania się przez producentów unijnych do sytuacji.

3. Przedłużenie okresu stosowania środków ochronnych wprowadza się zgodnie z warunkami rozdziału III oraz procedurami wprowadzania początkowego okresu. Środek, którego stosowanie przedłużono, nie może być bardziej restrykcyjny niż pod koniec okresu wstępnego.

4. Jeżeli czas trwania środka przekracza jeden rok, środek ten musi być stopniowo liberalizowany w regularnych odstępach czasu, przez cały okres stosowania, łącznie z przedłużeniem.

5. Łączny czas stosowania środka ochronnego, obejmujący okres stosowania środków tymczasowych, początkowy okres stosowania środków ochronnych oraz jego ewentualne przedłużenie, nie może przekraczać ośmiu lat.

Artykuł 20

1. Podczas trwania środków nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z rozdziałami IV i V, Komisja może na wniosek państwa członkowskiego albo z własnej inicjatywy, nie później niż w połowie okresu stosowania środków o czasie trwania przekraczającym trzy lata:

a) zbadać skutki stosowania środka;

b) określić, czy liberalizacja powinna zostać przyspieszona i w jaki sposób;

c) upewnić się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

Jeżeli Komisja uznaje, że stosowanie środka jest nadal konieczne, informuje o tym państwa członkowskie.

2. Jeżeli Komisja uznaje, że środki nadzoru lub środki ochronne, o których mowa w art. 10, 12, 15, 16 i 17, powinny zostać uchylone lub zmienione, uchyla lub zmienia dany środek zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3.

W przypadku gdy decyzja odnosi się do środków nadzoru regionalnego, stosuje się ją od szóstego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 21

1. Jeżeli przywóz produktu był już objęty środkiem ochronnym, środek taki nie może być ponownie stosowany wobec tego produktu, dopóki nie upłynął okres równy okresowi stosowania poprzedniego środka. Okres taki nie może być krótszy niż dwa lata.

2. Niezależnie od ust. 1, środek ochronny stosowany 180 dni lub krócej może zostać zastosowany ponownie wobec danego produktu, jeżeli:

- a) upłynął co najmniej jeden rok od daty wprowadzenia środka ochronnego wobec przywozu tego produktu; oraz
- b) taki środek ochronny nie był stosowany wobec tego samego produktu więcej niż dwa razy w ciągu pięciu lat bezpośrednio poprzedzających datę wprowadzenia tego środka.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 22

Jeżeli wymagają tego interesy Unii, Komisja może, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 3 ust. 3, przyjąć odpowiednie środki wykonujące akty ustawodawcze, aby umożliwić wykonywanie praw i wypełnianie zobowiązań Unii lub wszystkich jej państw członkowskich, w szczególności dotyczących handlu produktami, na poziomie międzynarodowym.

Artykuł 23

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 22a rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.

Artykuł 24

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyłącza wypełniania zobowiązań wynikających ze szczególnych postanowień znajdujących się w umowach zawartych przez Unię z państwami trzecimi.

2. Bez uszczerbku dla innych przepisów Unii niniejsze rozporządzenie nie wyłącza przyjęcia lub stosowania przez państwa członkowskie:

- a) zakazów, ograniczeń ilościowych lub środków nadzoru uzasadnionych względami moralności, porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, ochroną zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochroną roślin, ochroną narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej lub ochroną własności przemysłowej i handlowej;
- b) szczególnych formalności dotyczących dewiz;
- c) formalności wprowadzonych stosownie do umów międzynarodowych zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o środkach lub formalnościach, które zamierzają wprowadzić lub zmienić zgodnie z akapitem pierwszym.

W nagłych przypadkach Komisja powiadamiana jest bezzwłocznie po przyjęciu danych krajowych środków lub formalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

Artykuł 25

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla stosowania instrumentów ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych lub administracyjnych przepisów Unii i krajowych opartych na tych instrumentach, lub specjalnych instrumentów stosowanych wobec towarów będących wynikiem przetworzenia produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób uzupełniający do tych instrumentów.

2. W przypadku produktów objętych instrumentami, o których mowa w ust. 1, art. 10–14 oraz art. 21 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których unijne reguły handlu z państwami trzecimi wymagają przedstawienia pozwolenia lub innego dokumentu przywozowego.

Art. 15, 17 oraz 20–24 nie stosuje się do tych produktów, w odniesieniu do których takie reguły przewidują stosowanie ograniczeń ilościowych w przywozie.

Artykuł 26

Rozporządzenie (WE) nr 260/2009 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 27

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
1	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny	
		3. Proponowane miejsce i data przywozu	
		4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>	
	Oryginał dla wnioskodawcy	5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>			
8. Ostatni dzień ważności			
1	9. Opis towarów	10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro. CIF granica Unii	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE W kolumnę 17 w części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 - ilość przydzieloną			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i data przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
Egzemplarz dla właściwego organu	2	1. Odbiorca <i>(nazw (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny
			3. Proponowane miejsce i data przywozu
			4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>
		5. Zgłaszający/przedstawiciel. w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
			8. Ostatni dzień ważności
2	9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria
			11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach
			12. Wartość w euro, CIF granica Unii
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE			
W Kolumnie 17 w części 1 wskazać dostępną ilość, a w części 2 - ilość przydzieloną			
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)		19. Dokument celny (rodzaj; i numer) lub numer wyciągu i data przyzienia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

—

ZAŁĄCZNIK II

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I JEGO ZMIANA

Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009

(Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014

(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 19

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 260/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 4	art. 3
art. 5	art. 4
art. 6	art. 5
art. 7	art. 6
art. 8	art. 7
art. 9	art. 8
art. 10	art. 9
art. 11	art. 10
art. 12	art. 11
art. 13	art. 12
art. 14	art. 13
art. 15	art. 14
art. 16	art. 15
art. 17	art. 16
art. 18	art. 17
art. 19	art. 18
art. 20	art. 19
art. 21	art. 20
art. 22	art. 21
art. 23	art. 22
art. 23a	art. 23
art. 24–27	art. 24–27
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III